

ת"פ 55358/03/21 - מדינת ישראל נגד מחמוד מג'דוב

בית משפט השלום בקריות

ת"פ 55358-03-21 מדינת ישראל נ' מג'דוב

בפני כב' השופט יוסי טורס, סגן הנשיאה

המאשימה

בעניין: מדינת ישראל
נגד

הנאשם

מחמוד מג'דוב

גזר דין

כתב האישום וההליכים

1. הנאשם הורשע על פי הודאתו בעבירת תקיפה הגורמת חבלה ממש, לפי סעיף 380 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן - חוק העונשין). על פי עובדות כתב האישום המתוקן, במועד הרלוונטי עבדו הנאשם והמתלונן יחד במסעדה. ביום 29.8.20 בשעה 20:15 נתגלע ויכוח בין השניים במהלכו בעט הנאשם בפח אשפה, רץ לעבר המתלונן, תפס אותו והפילו לרצפה. בעודו שוכב על הרצפה היכה בו הנאשם במכות אגרופ נמרצות בפניו ובגופו, תפס כלי מטבח מתכתי וניסה להכותו, אך נהדף על ידי העובדים שנכחו במקום. לאחר מכן אמר הנאשם למתלונן "חכה פה אני אחזור אותך". למתלונן נגרמו באירוע סימני חבלה שטחיים על פני המרפק והברך.

2. להשלמת התמונה יצוין כי הודאת הנאשם באה אגב הסדר טיעון במסגרתו כתב האישום תוקן והוא הופנה לתסקיר תוך שהמאשימה הדגישה שעמדתה העונשית היא למאסר בפועל.

תסקיר שירות המבחן

3. שירות המבחן הגיש תסקיר בעניינו של הנאשם בו פורטו בהרחבה נסיבות חייו ומטעמים של צנעת הפרט לא אפרט יתר על המידה את הדברים (ע"א 6356/20 פלוני נ' מדינת ישראל (21.10.2021)). בתמצית ייאמר כי הנאשם רווק כבן 27, מתגורר בבית הוריו וכיום אינו עובד בשל תאונת עבודה. עברו הפלילי נקי, הוא קיבל אחריות למעשיו וערך סולחה עם המתלונן במסגרתה שילם לו פיצוי. שירות המבחן התרשם שהאירוע אינו משקף את התנהלותו של הנאשם, הוא אינו בעל דפוסים עברייניים ומסוגל לבחון את התנהלותו באופן ביקורתי. צוין כי רמת הסיכון להישנות עבירות בעתיד נמוכה וכך גם החומרה. הנאשם לא ביטא נזקקות טיפולית כלשהי ולאור ההתרשמות מרמת סיכון נמוכה ויתר הנסיבות, לא ניתנה המלצה טיפולית. שירות המבחן בחן את בקשת הנאשם לביטול ההרשעה אך סבר שזו לא תפגע בו באופן בלתי מידתי והמליץ על ענישה מרתיעה בדמות מאסר על תנאי.

עמוד 1

טיעוני הצדדים לעונש ולשאלת ההרשעה

4. ב"כ המאשימה טענה כי מדובר בעבירה חמורה וכי אחיזת הנאשם בחפץ מתכתי מוסיפה לפוטנציאל הנזק הכולל. כן נטען שלמתלונן נגרמו חבלות והאירוע הסתיים לאחר שעובדים במקום הדפו את הנאשם. ביחס לערכים המוגנים שנפגעו נטען כי מדובר בשלום גופו של המתלונן, חירותו ושלווה נפשו, כמו גם פגיעה בשלום הציבור כולו. המאשימה הפנתה לפסיקה וטענה כי מתחם העונש ההולם נע בין שישה חודשי מאסר בפועל ועד 18 חודשי מאסר בפועל. ביחס לעונש שיש להשית על הנאשם, צוין שמדובר בנאשם ללא עבר פלילי, שלא ניתנה המלצה טיפולית בעניינו ולכן אין הצדקה לסטייה ממתחם הענישה. לאור כך עתרה המאשימה להשית על הנאשם שמונה חודשי מאסר בפועל שיכול וירוצו בעבודת שירות, מאסר מותנה, קנס, התחייבות ופיצוי. ביחס לשאלת ההרשעה נטען כי עניינו אינו עומד בתנאים שנקבעו בפסיקה והמאשימה ביקשה לדחות את הבקשה לביטול ההרשעה.

5. ב"כ הנאשם טען כי אם יורשע הנאשם לא יוכל לעבוד כנהג אוטובוס וביקש לכן לבטל את ההרשעה. נטען בעניין זה כי מדובר בנאשם צעיר, ללא עבר פלילי, שהודה במעשיו ופעל לפצות את המתלונן במסגרת הסכם סולחה (ענ/1). ביחס למתחם הענישה נטען כי הוא מתחיל ממאסר על תנאי וככל שההרשעה לא תבוטל אין מקום לענישה חמורה יותר.

6. הנאשם בדברו האחרון הביע צער על המעשה ותיאר את קשיי המשפחה.

דין והכרעה

א. הדרישה לביטול ההרשעה

7. נקודת המוצא היא כי משנמצא אדם אשם בביצוע עבירה פלילית הכלל הוא שיש להרשיעו (ע"פ 2669/00 פלוני נ' מדינת ישראל (17.8.2000)). עם זאת, נקבע בפסיקה שניתן יהיה להימנע מהרשעת נאשם בנסיבות חריגות, בהן נמצא שקיים יחס בלתי סביר בין הנזק שיגרם לו מהרשעתו בדין, לבין האינטרס החברתי שבמיצוי הדין עמו ובתועלת הציבורית שתושג מכך (ע"פ 2083/96 כתב נ' מדינת ישראל, פ"ד נב (3) 337). חריג זה נועד לאפשר לבית המשפט להימנע מפגיעה חמורה בנאשם, אשר עניינו הכולל אינו מתאים לעיקרון העונשי הכללי, בשל נסיבות אישיות מיוחדות אל מול מהותה של העבירה (ע"פ 9893/06 לאופר נ' מדינת ישראל (31.12.2007)). בתמצית יאמר כי לצורך בחינת האפשרות להימנע מהרשעת נאשם שביצע עבירה, בוחן בית המשפט האם העבירה בנסיבות ביצועה, מאפשרת להימנע מהרשעה וזאת מבלי שיפגעו יתר שיקולי הענישה. בנוסף, בוחן הוא אם ההרשעה תגרום פגיעה חמורה ובלתי מידתית בשיקומו של הנאשם (ע"פ 8169/20 חיים שלום נ' מדינת ישראל (26.8.2021)).

8. על פני הדברים, ניצבת בפני הנאשם משוכה גבוהה כבר בשאלת מהות העבירה בנסיבות ביצועה. בכתב האישום המתוקן מתואר אירוע אלים וחמור שכלל מצדיק הרשעה. בעניין זה אפנה לע"פ 201/18 ליאור טויוזר נ' מדינת ישראל (8.7.2018), שם צוין כי "העבירה בה הורשע המערער, על-פי הודאתו, משקפת את תופעת האלימות (בפרט באתרי בילוי ומועדונים), שהפכה, למרבה הצער, לנפוצה בחברתנו, ולפיכך היא מחייבת מתן קדימות לעקרונות

הגמול וההתרעה ... בנסיבות אלו, הימנעות מהרשעה - נראית מרחיקת לכת יתר על המידה". כן אפנה לרע"פ 9177/20 **מתן אלזאם נ' מדינת ישראל** (26.1.2021), שם אישר בית המשפט העליון את קביעת בית המשפט המחוזי, ביחס לחייל שהיכה קטין במכת אגרוף שגרמה לשבר, כי "בעבירות אלימות מהסוג שבו הורשע המבקש, לא ניתן לסיים את ההליך בלא הרשעה מבלי לפגוע בשיקולי הענישה הרלוונטיים. זאת, כחלק ממדיניות שמטרתה להדגיש את חומרתן הרבה של עבירות האלימות". וראו גם רע"פ 3681/19 **יהב שבתאי נ' מדינת ישראל** (13.6.2019) שם צוין כי "מעשיו של המבקש חמורים הם, וראויים לגינוי - המבקש היכה את המתלונן בחוזקה, והפליא בו את מכותיו גם לאחר שנפל על הרצפה ושכב חסר אונים. הותרת הרשעתו של המבקש על כנה יש בה כדי להעביר מסר חד וברור בדבר האיסור והחומרה שיש לראות בביצוע עבירות אלימות במרחב הציבורי בתקווה שיהא בכך כדי לשרת את האינטרס הציבורי במיגור תופעות בריונות אלו".

9. עם זאת, אף אם ניתן בנסיבות מסוימות לוותר על הרשעה בעבירות מסוג זה, ברי שהיו אלו מקרים חריגים בהם הוכחה פגיעה חמורה במיוחד שתגרם לנאשם ולשיקומו בשל ההרשעה (רע"פ 7224/14 **משה פרנסקי נ' מדינת ישראל** (10.11.2014); רע"פ 2180/14 **שמואלי נ' מדינת ישראל** (26.4.2014); רע"פ 1439/13 **קשת נ' מדינת ישראל** (4.3.2013)). אינני סבור שענייננו נמנה עם מקרים אלו. אכן, הרשעה עלולה לפגוע בעתידו התעסוקתי של הנאשם, כפי שהיא עלולה לפגוע בכל אדם המורשע בדין. ואולם, לא כל פגיעה אפשרית ותיאורטית מצדיקה ביטול הרשעה. הנאשם לא הוכיח פגיעה קונקרטית חמורה שתגרם לו בעטייה של הרשעה ואין די בתוכניות עתידיות כדי לבסס פגיעה המצדיקה ביטול הרשעה. בעניין זה צוין לא אחת כי "רכישת השכלה או עיסוק במקצוע בהם עשויה להיות נפקות לרישום פלילי, אינם מקימים חסינות מפני הרשעה. שיקולים אלה אינם מושכים בהכרח לכיוון אי הרשעה, וודאי במקרים של מעשים פליליים מובהקים, שהביאו לפגיעה קשה בערכים מוגנים" (רע"פ 8755/21 **פלוגי נ' מדינת ישראל** (23.12.2021)). עוד אציין שאף פגיעה תדמיתית (כפי שטען הנאשם שתגרם) אינה מצדיקה ככלל ביטול הרשעה (רע"פ 547/21 **יקטירינה סיטניק נ' מדינת ישראל** (17.3.2021); פסקה 9) ואדגיש כי אף שירות המבחן לא המליץ לבטל את ההרשעה ולעמדה זו יש משקל.

אני דוחה אפוא את הבקשה לביטול ההרשעה.

ב. קביעת מתחם העונש

10. **הערכים המוגנים** בבסיס העבירה ברורים. במעשיו פגע הנאשם בשלמות גופו, כבודו וביטחונו של המתלונן. הפגיעה בערכים אלו אינה קלה וזאת, בין היתר, לאור מהות הפגיעה ונסיבות ביצוע העבירה לרבות מקום הביצוע. ביחס ל**נסיבות הקשורות לביצוע העבירה** אציין כי מקובל עלי שמדובר באירוע ספונטאני. כמו כן, הנאשם לא עשה שימוש בחפץ המתכתי אותו אחז, ואולם היה זה בשל כך שנעצר על ידי אחרים, שאחרת יכול היה האירוע להסתיים בנזק משמעותי עוד יותר. הסיבה בגינה נקט הנאשם באלימות לא הובהרה עד תום וגם אם אניח שבין השניים התפתח ויכוח מסוים (כפי שצוין בכתב האישום המתוקן), ברי שאין בכך להוות נסיבה מקלה כלשהי. ביחס לנזק אציין כי למתלונן נגרמו סימני חבלה שטחיים במרפק ובברך.

11. **מדיניות הענישה:** בית המשפט העליון קבע בשורה ארוכה של מקרים כי על בתי המשפט לתרום תרומתם בביעור נגע האלימות הפושה בחברתנו. ראו:

"על בתי המשפט ליתן ביטוי לחומרה שיש לראות בהתנהלות אלימה ובריונית של חברות עבריינים הפוגעות בתחושת הביטחון הבסיסית בחברה, ונטלות את הדין לידיהן. על כן, יש לקבוע ענישה חמורה ומרתיעה בגין מעשים כגון אלו, בתקווה כי יהיה בכך כדי למנוע את הישנותם של אירועים דומים." (ע"פ 5432/20 **מהדי גיהאד קבהא ו-3 אח' נ' מדינת ישראל** (20.12.2020)).

"יש להימנע מגישה סלחנית כלפי עבירות אלימות, ההולכות וגוברות במרחב הציבורי, וזאת על ידי שליחת מסר מרתיע לפיו העונש הראוי בגין יהא מאסר בפועל מאחורי סורג ובריח" (רע"פ 5128/21 **אחמד סלאמה נ' מדינת ישראל** (15.8.2021)).

12. לצורך בחינת מדיניות הענישה הנוהגת במקרים דומים ניתן להפנות לפסקי הדין הבאים: רע"פ 3681/19 **יהב שבתאי נ' מדינת ישראל** (13.6.2019), בו נידון עניינו של נאשם שהורשע בעבירת תקיפה הגורמת חבלה בכך שהיכה את המתלונן עמו עבד במכות אגרופ ובעיטות בעודו שוכב על הרצפה. למתלונן נגרמו סימנים אדומים בפניו והוא סבל מכאבי ראש וסחרחורות. הנאשם נידון לחודש מאסר לריצוי בעבודות שירות, מאסר מותנה ופיצוי. ערעורו, שהתמקד בסוגיית ההרשעה, נדחה וכך גם בקשת רשות ערעור שהגיש; עפ"ג 64130-06-15 **אשרף סברי נ' מדינת ישראל** (1.11.2015), בו נידון עניינו של נאשם שהורשע בעבירת תקיפה הגורמת חבלה ונידון לחמישה חודשי מאסר בפועל והפעלת מאסר על תנאי כך שסה"כ הוטלו עליו שבעה חודשי מאסר בפועל ועונשים נלווים. במקרה זה חבט הנאשם במכות אגרופ בראשו של המתלונן וגרם לו לחתך שהצריך תפירה. נקבע כי מתחם הענישה נע בין "ענישה מוחשית משמעותית (שאינה כוללת רכיב של מאסר בפועל לריצוי מאחורי סורג ובריח) לבין שנת מאסר בפועל" וערעור הנאשם על חומרת העונש נדחה; עפ"ג 46816-02-21 **מיניס נ' מדינת ישראל** (17.10.2021), בו נידון עניינו של נאשם שהורשע בעבירת תקיפה הגורמת חבלה והיזק לרכוש במזיד ונידון למאסר על תנאי, צו של"צ, צו מבחן ופיצוי. במקרה זה היכה הנאשם את המתלונן במכות אגרופ ובאמצעות מתקן מפיות מברזל ונגרם לו שבר באף וחבלות נוספות. יצוין כי מדובר היה בתקיפה הדדית בה גם המתלונן פגע בנאשם והועמד לדין. נקבע כי מתחם הענישה נע בין מאסר על תנאי ועד מאסר קצר לריצוי בעבודות שירות. ערעור הנאשם, שהתמקד בשאלת ההרשעה, נדחה; ת"פ 54678-03-19 **מדינת ישראל נ' נאסר** (12.1.2021), בו נידון עניינו של נאשם שהורשע בעבירת תקיפה הגורמת חבלה ונידון למאסר מותנה ופיצוי. באותו מקרה תקף הנאשם את המתלונן, במקום העבודה, באגרופים וגרם לו לשברים בפנים; ת"פ 56934-05-21 **מדינת ישראל נ' אברהמוב** (7.7.2022), בו נידון עניינו של נאשם שהורשע בעבירת תקיפה הגורמת חבלה ונידון למאסר מותנה, צו של"צ ופיצוי. במקרה זה, חנק המתלונן את הנאשם (שהוא שכנו) ודחף אותו, והנאשם בתגובה תקף אותו באגרופים לפניו ונגרמו לו שברים בארובת העין.

13. לאור כל זאת, אני בדעה כי מתחם העונש ההולם את העבירה בנסיבותיו של מקרה זה נע מאסר מותנה ועד 8 חודשי מאסר בפועל.

ג. קביעת עונשו של הנאשם

14. אקדים ואומר כי לדידי הוכחו סיכויי שיקום בעניינו של הנאשם אשר יש בהם להשליך על קביעת עונשו, אך לא בהכרח כאלו מצדיקים חריגה ממתחם הענישה. אין חולק על חומרתה של העבירה ואת הדברים פירטתי לעיל. ואולם, חרף זאת אינני סבור שהעונש ההולם את נסיבות המקרה הוא מאסר ולו בדרך של עבודות שירות כעתירת המאשימה. אנמק.

15. הנאשם הוא צעיר וזו הסתבכותו הראשונה עם החוק. האירוע אינו מאפיין את התנהגותו והוא חריג בנוף חייו. הנאשם קיבל אחריות מלאה למעשיו והביע חרטה. הוא אף פעל לפצות את המתלונן בסכום לא מבוטל במסגרת הסכם סולחה שנערך ביניהם. בפני שירות המבחן לא ביטא הנאשם נזקקות טיפולית כלשהי ולכן לא ניתנה המלצה טיפולית בעניינו. עם זאת, שירות המבחן היה ער לכך שמדובר באירוע חריג וההתרשמות הכוללת הייתה שהנאשם מגלה מודעות לגורמים שהביאו אותו לביצוע העבירה וכי הוא מסוגל לבחון את התנהלותו באופן ביקורתי. מהאבחון עלה אף שרמת הסיכון להישנות עבירות בעתיד נמוכה. משכך, אין לראות בכך ששירות המבחן לא המליץ על הליך טיפולי כמלמד על היעדר סיכויי שיקום, אלא על כך שהוא סבר שהדבר אינו נדרש לאור מאפייני הנאשם. לכך יש להוסיף את חלוף הזמן מביצוע העבירות (כשנתיים) ואת העובדה שמאז לא נפתחו נגדו תיקים נוספים. משכך, יש לראות בנאשם כמי שהוכחו בעניינו סיכויי שיקום ממשיים.

16. בשל סיכויי שיקום אלו, כמו גם נתוניו האישיים של הנאשם, לרבות מצבו הרפואי כיום, סברתי שעונש מאסר ולו בעבודות שירות, יהיה מחמיר יתר על המידה. שקלתי אם נכון לחייב את הנאשם בצו של"צ ולו קצר ובסופו של יום באתי לכלל מסקנה שיש להימנע אף מכך וניתן להסתפק בענישה בתחתית המתחם. בעניין זה נתתי משקל ממשי לכך שהנאשם נעזר כיום בקב"מ בשל תאונה שעבר וספק אם יתאים לבצע של"צ ובכל מקרה הוא יתקשה בביצועו. כן אציין ששירות המבחן לא המליץ על צו של"צ. עוד אציין שהנאשם פעל לפצות את המתלונן במסגרת הסכם סולחה בסכום לא מבוטל (₪ 10,000) ואף בכך ראיתי נימוק להימנע מצו של"צ.

17. סיכומי של דבר, לאחר שבחנתי את מכלול השיקולים, הן לקולה והן לחומרה, אני מטיל על הנאשם את העונשים הבאים:

א. מאסר על תנאי למשך 4 חודשים והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור במשך שנתיים את העבירה בה הורשע.

ב. פיצוי למתלונן, ע"ת מס' 2, בסך 2,000 ₪. הפיצוי ישולם בתוך 90 יום. את הסכום יש לשלם ישירות לחשבון המרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות ברשות האכיפה והגבייה באחת מהדרכים הבאות:

- **בכרטיס אשראי** - באתר המקוון של רשות האכיפה והגבייה, www.eca.gov.il
- **מוקד שירות טלפוני בשרות עצמי (מרכז גבייה) - בטלפון 35592* או בטלפון 073-2055000**
- **במזומן בכל סניף של בנק הדואר** - בהצגת תעודת זהות בלבד (אין צורך בשוברי תשלום).

המאשימה תמציא למזכירות בתוך 30 יום את פרטי המתלונן ותביא לידיעתו את תוכנו של גזר הדין.

הודעה זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתוך 45 ימים.

המזכירות תשלח את גזר הדין לשירות המבחן.

ניתן היום, י"ח תמוז תשפ"ב, 17 יולי 2022, במעמד הצדדים.